

"VOOR DE VLUCHT"

By

Janis Goethals

Burchtsestraat 38
Zwijndrecht 2070
+32488037513
Janis.goethals@gmail.com

1. INT. GANG BUITEN DEMENTIEAFDELING - DAG

Een mannelijke verpleger checkt of er niemand voor de gesloten deur staat, typt een code in en de deur gaat open.

2. INT. GANG - DAG

Hij sluit de deur weer en wandelt voorbij EUGENE, een energetische, bejaarde man, die traag rondjes aan het wandelen is door de afdeling.

MANNELIJKE VERPLEGER

Jo, Eugene!

EUGENE

Ah, daar hebben we hem, ha ha.

MANNELIJKE VERPLEGER

U niet teveel afmatten eh.

De verpleger wandelt glimlachend verder en Eugene wandelt verder met z'n rondje. Eugene passeert een deur op een kiertje en kijkt er rap door. Hij ziet MONIQUE, een bejaarde vrouw die heel ingetogen is. Ze is aan het schilderen, terwijl ze uit het raam kijkt naar een parking, maar ze schildert een natuurlandschap. Eugene wordt onmiddellijk aangetrokken door haar passie en precisie met haar penseel en de weerspiegeling van haar vurige ogen in het raam.

3. INT. MONIQUE'S KAMER - DAG

Eugene komt stil haar kamer binnen en blijft in de deuropening staan, gefascineerd door haar schilderen. Hij heeft geen oog voor de rest van de kamer. Monique merkt hem op en schrikt.

EUGENE

Oh, sorry. 'k wilde u niet... 'k ben Eugene.

Monique blijft hem met wat schrik aankijken, maar Eugene blijft gewoon in de deuropening staan, zichzelf niet opdringend.

EUGENE

Van hiernaast. 'k vroeg me al af wie er naast me was bijgekomen...

Monique lacht kort vriendelijk en neemt om haar penseel weer vast.

EUGENE

En zou 'k mogen weten wie je bent?

MONIQUE (timide)

Monique.

EUGENE

Aangenaam.

(zachte glimlach)

Wat een naam. Die zal ik niet rap vergeten...

(korte pauze)

Da's zoals Monique Klemann dan... Je weet wel, van de Lois Lane.

(Eugene begint te neuriën en zingt)

"It's the first time, baby, in a long long while,
It's the first time that I feel this smile."

Echt een prachtig nummer, ik heb die misschien zel-

De woorden van Eugene vervagen naar de achtergrond door een auto die voorbijrijdt op de parking en wat vogels doet opvliegen. Monique volgt ze met haar blik, terwijl ze haar penseel even laat zakken, vooraleer ze snel een kleur mixt en de vogels op haar canvas flitst.

Eugene merkt de verandering in interesse op en kijkt even de kamer rond. De kamer is gevuld met canvassen, lege en volle. Monique focust zich nog steeds op haar vogels. Eugene ziet dat deze vaak terugkomen in haar werken.

EUGENE

Er zijn vaak vogels op het binnenkoerke...

Er volgt geen antwoord of interesse van Monique.

EUGENE (fluisterend, tegen zichzelf)

'k zal later nog wel eens terugkomen.

Monique is opgelucht wanneer Eugene de kamer verlaat. Ze schildert haar vogels af en bij haar laatste vleugel kijkt ze even om. Ze is een beetje in de war van waarom ze achterom kijkt naar waar Eugene stond. Ze staat even recht. Stil, vooraleer ze haar deur sluit.

4. INT. KAMER EUGENE - DAG

Eugene komt zijn eigen kamer binnen, naast die van Monique en laat de deur open en begint tussen zijn platen in zijn kast te zoeken. Hij vindt redelijk snel eentje en legt hem op de platenspeler, likt zijn lippen en lacht binnensmonds, terwijl hij de plaat laat spelen. Een zachte, lieflijke melodie verspreidt zich door de kamer, terwijl er ook abstracte vormen in felle kleuren uit de speler komen. De kleuren kruipen rond in zijn kamer en komen door de open deur in de gang, maar geraken niet in de kamer van Monique. De vele kleuren veranderen in zijn haar en het water van de volgende scene, voor een zachte overgang.

5. EXT. BINNENKOER - DAG

Eugene maakt zijn handen nat met het water uit de vijver en gebruikt het om door zijn haren te gaan en ze goed te leggen. Er hangt een warme schaduw over de tuin, een voorbode van een warme dag. Eugene lijkt dit te voelen, terwijl hij een paar bloemen plukt en zijn boterhammen openvouwt om de niet gesmeerde kant te verscheuren en aan de eendjes te geven.

MANNELIJKE VERPLEGER (Off screen)

Ge zijt zelf de bokes toch aan 't eten, eh!

EUGENE (al lachend)

Jaja!

6. INT. MONIQUE'S KAMER - DAG

Monique is al aan het schilderen, terwijl Eugene stil de kamer binnen waggelt. Hij klopt op de deur met de bloemen in zijn handen en Monique kan een glimlachje toch niet onderdrukken. Eugene smelt voor haar glimlach en komt rustig binnen en geeft haar glimlachend de bloemen. Hij merkt dat hij nog een pot moet gaan halen, dus verlaat wat gehaast de kamer weer.

Monique legt de bloemen neer op het bed en kijkt Eugene na, wat in de war van waarom hij vertrokken is. Ze ademt nog in

om iets te zeggen, maar houdt zich toch in. Ze kijkt even naar haar geschilderd landschap, dan naar de bloemen, nog eens het canvas en pakt dan een nieuw canvas. Eugene komt terug binnen met een pot, ziet haar bezig met het schilderen van de bloemen op het bed en laat ze liggen en zet zich neer met de pot op zijn schoot op het bed. Monique glimlacht even tevreden met zijn terugkeer en schildert verder. Hij kijkt gefascineerd naar haar ogen, naar haar kleurpalet en mengpalet,... Op een rare manier missen ze elkaars blik steeds. Er heerst een warme stilte in de kamer, eentje die niet verbroken hoort te worden, dus Eugene kijkt rond...

Stil. De zon schijnt door het raam, een warme gloed schijnt op Monique haar gezicht en door haar haren. Rust...

Eugene ziet de andere werken, sommige heel precieze schilderijen en andere met lossere penseelstroken, vrijer. Monique zucht, pakt een kruk om te gaan zitten en schildert weer verder. Achter de voorste schilderijen vangt Eugene een glimp op van 'verstopte' stukken, met helemaal geen strakke lijnen, abstract, vormen ver van dagdagelijks te noemen. Ze zijn duidelijk wat meer verstopt en Eugene begint zich wat recht te stellen-

MONIQUE

Kak!

Eugene kijkt en ziet verfdruppels op de grond vallen. Ze kijken even in elkaars ogen, Monique kijkt rap weg en stelt zich recht om even wat water te drinken, haar hand trilt nog. Eugene begint zachtjes te neuriën en Monique die geïrriteerd is met haar eigen, kijkt zachtjes op, alsof ze het lijkt te herkennen. De melodie is lief, zachtaardig. Ze hebben weer oogcontact en Eugene zet zich recht.

EUGENE (binnensmonds)

'k ga m'n- 'k ben zo terug...

Eugene verlaat de kamer even, nog steeds neuriënd en Monique wacht in anticipatie, nieuwsgierig, ze weet niet echt wat te verwachten. Ze staart naar de deuropening, in afwachting. Het trillen stopt, terwijl ze Eugene nog hoort neuriën in de kamer naast de hare.

Eugene komt de kamer weer binnen met een platenspeler en legt een plaat op. Monique sluit haar ogen en komt tot

rust. Eugene stapt zachtjes naar haar toe en aanschouwt het schilderij, waar hij ook blijkbaar opstaat.

EUGENE

Mwa, da's prachtig.

MONIQUE

Pff, 'k vind het niks. Prak. Zo was 't niet.

EUGENE

Bah ja, je hebt hier iets meer gemaakt. Dit is meer dan de gewone werkelijkheid, dit is de jouwe, de mijne...

Monique lacht zachtjes met waterige oogjes. Ze kijkt op om in de zijne te kijken.

MONIQUE

Dankj-

Haar woorden komen gebroken over haar lippen. Het liedje speelt nog op de achtergrond en Eugene geeft zijn hand, maar Monique maakt al een kleine beweging naar achter.

EUGENE

Zou je me deze dans-

VROUWELIJKE VERPLEGER (off screen)

Monique, 'k heb je eten me-

De deur gaat open, terwijl er iemand klopt.

VROUWELIJKE VERPLEGER (CON'D)

-e oh sorry...

MONIQUE

Nee, het is oké, Charlotte. Komt binnen.

Eugene laat zijn hand weer zakken, maar met een glimlach. De plaat is op zijn eind en Eugene pakt de speler weer mee.

EUGENE (net hoorbaar, lieflijk)

Voor een ander keer, dan.

Hij kust Charlotte even op haar wang bij het passeren en wandelt naar buiten.

CHARLOTTE (mondend)

Wat een charmeur, toch...

Monique sluit haar ogen in verwarring, ze snapt niet waarom ze een stap naar achter maakte...

We gaan in de gedachten van Eugene en zien een vuurtje dansen in het duister, de vlammen bewegen elegant, al dansend en veranderen dan in de platenspeler.

7. INT. GANG - DAG

Eugene heeft een platenspeler in zijn handen en zet hem neer bij het stopcontact. Hij heeft een speelse lach op z'n gezicht, terwijl hij een plaat oplegt, draait het geluid op het hardst en laat hem afspelen.

8. INT. MONIQUE'S KAMER - DAG

Monique krijgt direct kippenvel. Ze wandelt rustig, bewust naar de gang, vingers tikkend op de beat. Nerveus, benieuwd, enthousiast. Door de deuropening ziet ze Eugene staan. Ze glimlachen naar elkaar en hij staat klaar om haar hand vast te pakken.

Ze staat even stil in de deuropening, haar hand houdt nog even vast aan de deurklink, vastklampend aan haar stabiliteit. Het geluid van de andere bewoners van de afdeling komt op haar af. Ze ziet flitsen van de verloren ogen, de rolstoelen, het verward schuifelen van gedementeerde. Ze zet terug een stap naar achter en sluit haar ogen rap.

CUT TO BLACK:

EUGENE (zachtjes)

Monique...

We horen Eugene haar hand pakken. Ze opent haar ogen.

CUT TO:

9. CLAIR-OBSCUUR

De rest van de wereld is verdwenen. Enkel de twee personages zijn er nog en de deuropening. We horen enkel

nog hun ademhaling en Eugene zijn stem en de muziek weergalmen. Eugene trekt haar zacht door de deuropening en Monique laat de deurklink los. Ze beginnen met dansen. Ze draaien en draaien, gaan verder uit elkaar en komen dan weer dichterbij, als twee elektronen in een eeuwige dans. Als twee abstracte bollen bewegen ze in hun eigen wereld, terwijl ze elkaars lichtpuntje zijn. Het is een spel.

Het is mooi. Synchroon. Elastisch en overstijgend.

Tot we onze twee oudjes weer terugzien in hun normale vorm. Monique legt haar hoofd op zijn schouder terwijl ze fluistert.

MONIQUE

Hoe wist je dat dit m'n lievelingslied...

EUGENE

'k moest het weten...

Hij kijkt lieflijk naar haar, terwijl ze samen voortschuifelen.

10. INT. GANG - DAG

De gang keert terug, terwijl ze voort dansen.

MONIQUE (stil, eerder tegen zichzelf)

Ik wist het zelf niet meer...

Ze sluit haar ogen vooraleer een traan eruit kan rollen. Eugene pakt haar iets steviger vast. Ze opent haar waterige ogen weer zachtjes. Monique ziet voor de eerste keer de tuin en een glimlach verscheijnt op haar gelaat, gefascineerd door het gras dat beweegt op de wind, de eendjes in de vijver, de bloemen,...

MONIQUE

Het is inderdaad echt een schone tuin...

De tuin komt door de muur en het raam gekropen op magische wijze en ze lachen kinderlijk, terwijl ze door het landschap dansen. De gang is volledig overgenomen door de tuin. Ze zijn omringd door het groen, de kleuren van de bloemen, het goud van de zonnestralen die hun gezichten likken als de zon door de bladeren doorbreekt. Hun schoenen verdwijnen en blootvoets dansen ze voort. Vogels passeren

hun en Monique volgt hun met haar blik, terwijl ze voort danst.

Lief, zacht, gemeenschappelijk.

Langzaamaan worden ze samen ouder, terwijl ze dansen. Rimpels worden dieper, postuur slechter, dansen moeilijker en trager, maar ze blijven teder voor elkaar. De vormen en de texturen van de bladeren en bloemen worden minder en minder, de kleuren meer monochroom, tot het enkel nog abstracte vormen zijn. De twee blijven dansen in elkaars armen door de abstracte vormen, waar ze geen aandacht aan besteden. Ze kijken nog eens diep in elkaars ogen.

Een glans schijnt over hun gezichten, goudachtig, glinsterend. Dit moment voelt als een eeuwigheid voor hen en het zou een eeuwigheid mogen duren. In rust. Bij elkaar.

Monique verandert traag in een ekster en Eugene laat haar los, terwijl ook hij langzaamaan aan het veranderen is in een vogel. Eugene wordt een kolibrie, maar ze houden elkaar nog vast, genietend van elk moment dat ze nog kunnen.

Het is niet pijnlijk, ze hebben beide vrede met wat er aan het gebeuren is. Het is een transformatie. Ze blijven nog even voor elkaar staan totdat Monique als eerste wegvliegt. Eugene kijkt haar nog even na, terwijl ze in het licht verdwijnt en Eugene kijkt nog even rond, elk laatste beetje van de wereld in zich opnemend, genietend van de kleuren van de bomen, de bloemen. Hij sluit zijn ogen nog even, ademt diep in en volgt haar dan.

CUT TO WHITE:

THE END